

Ангелина едва се усмихна презъ плачъ, а той се изкиска и поиска да додаде нѣщо; но смѣхътъ го сграбчи и той безсилно размаха ржце и се задъха.

III

Ангелина отново почна да го моли да не приказва и да не се вълнува, сякашъ това можеше да предотврати сждбата. Но той не я слушаше и подхващаше винаги по единъ и сжщъ начинъ съ добра детинска усмивка.

— Е, какво сега? Да плачемъ ли?

И отново се изкиска. Новъ смѣшенъ споменъ го разтнесе и той пакъ размаха ржце.

Сега тя сама попита.

— Какво пакъ?

— А, че спомнихъ си, — задъханъ отвърна той, — за джамията! Помнишъ ли? Турцитѣ правѣха метани и се въртѣха като попарени съ врѣла вода дървеници... Ами ученика?..

Но той не можа да продължи. Смѣхътъ отново го зграбчи и той размахваше безсилно ржце.

— Не мога вече... не мога...

— И азъ не мога, Яко... Моля те — стига..

— Но какво да правя, мила? Да се вайкамъ? Нима цѣлиятъ ни животъ не бѣ само мжка? Я!

И той, като обгърна бавно съ погледъ стоята, нейната зѣяща пустота добави.

— Гола като морга.

Но сякашъ казалъ нѣщо, което не биваше да казва, той прехапа устни. Жената настръхна.

IV

Следъ дълга пауза, той продума сериозно.

— Какво искашъ? Да умра като Иванъ Иличъ на Толстоя? Ха! Азъ искамъ да умра веселъ. Нима нѣмамъ право? Че като съмъ беднякъ, какво? Всѣки